

LA KINTA FORKA

ERDOGAN: CERRITUS ET PERICULOSUS MAN

Expulsant deu ambaixadors: "Erdogan és un boig perillós?"

Doncs no! De fet és la cronologia d'una crisi inevitable des que el 2009 es va descobrir jaciments de gas natural a la Mediterrània oriental, estimats en gairebé 3.000 milions de metre cúbics.

Aquell mateix any Turquia en reclamava una part i movia fitxa al mar Egeu fent un acord amb Líbia. Arribats al 2019, Erdogan encara hi enviava armes i tropes en suport al govern de Faïez Sarraj contra el mariscal Haftar (que té el suport d'Egipte, els Emirats Àrabs Units i Rússia).

L'expulsió de 10 ambaixadors és una potent demostració erètil dirigida sobretot al seu electorat dins una Turquia d'economia deteriorada i on una part del seus votants l'han abandonat de cara a les eleccions presidencials i legislatives del 2023.

Erdogan acaricia la fibra nacionalista però declarant 10 ambaixadors persona non grata, en detriment i menyspreu de tota norma diplomàtica s'ha passat de rosca.

Deu ambaixadors són 10 països afectats. Ni hi ha que són membres de l'OCDE, 7 de l'OTAN, 6 de la UE i la meitat són socis econòmics essencials per a Turquia. Erdogan insulta països importants des del punt de vista econòmic, estratègic i polític del seu país perquè cap dels dos reptes que tenia no ha estat resolt.

La qüestió social no l'ha abordada de cara, i té un deteriorament de la situació econòmica i del nivell de vida dels turcs amb l'augment de les disparitats socials.

La qüestió nacional continua enquistada en la qüestió kurda que requereix una ruptura radical dels mitjans utilitzats per Erdogan i tornar a seure a una taula de negociació.

Malgrat victòries pírriques, el que a Erdogan li ho espatlla tot, es l'espectacular progrés del Partit de la Unió Democràtica (PYD) -la franquícia siriana del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK)- la forma en què aquest últim ha estat capaç d'imposar-se en les batalles terrestres contra Daesh gràcies a les seves milícies, les Unitats de Protecció Popular (YPG) en gran mesura ajudades per les potències occidentals, en primer lloc els Estats Units, i el control que exerceix sobre parts significatives del territori siria.

L'altre focus és la situació a la regió d'Idlib, en part degut a Erdogan, hi ha una concentració de grups rebels, inclosos els gihadistes. De fet, després de les seves successives derrotes a Àlep (2016), després a Ghouta als suburbis de Damasc (2018), a Daraa al sud (2018) i finalment a Deir ez-Zor a l'est de Síria (2019), les últimes àrees d'assentament gihadistes van ser reconquerides i a molts dels combatents derrotats se'ls va permetre refugiar-se a la província d'Idlib.

Allà hi ha uns 50.000 rebels radicalitzats, el grup principal és Hayat Tahrir al-Xam, amb entre 15.000 i 30.000 combatents organitzats, disciplinats i jeràrquics. Hi ha també el Partit Islàmic Turkistan, format per combatents uigurs terriblement eficaços, amb una pràctica bastant sistemàtica de bombes humanes, i membres del Front d'Alliberament Nacional, una fusió de grups rebels patrocinats per Turquia que estan més aviat en declivi.

Erdogan, tem una nova onada de centenars de milers de refugiats – Turquia ja n'acull gairebé 4 milions – que resultaria d'una intensificació dels bombardejos o, pitjor encara, de l'organització d'operacions terrestres per part de les potències occidentals i dels seus aliats.

A Erdogan, si el volen putejar, actualment ho tenen molt fàcil. Com que ho sap ha expulsat deu ambaixadors però sap que els seus dies de gloria s'estan acabant i que Turquia està en una posició de fracàs.